

Hrib križev (16. julij),
Nacionalni park in staro jedro
Klaipede (17. julij)

Lilijana in Matjaž Pelc

Za celozaslonski pogled istočasno pritisni tipki Ctrl + L.

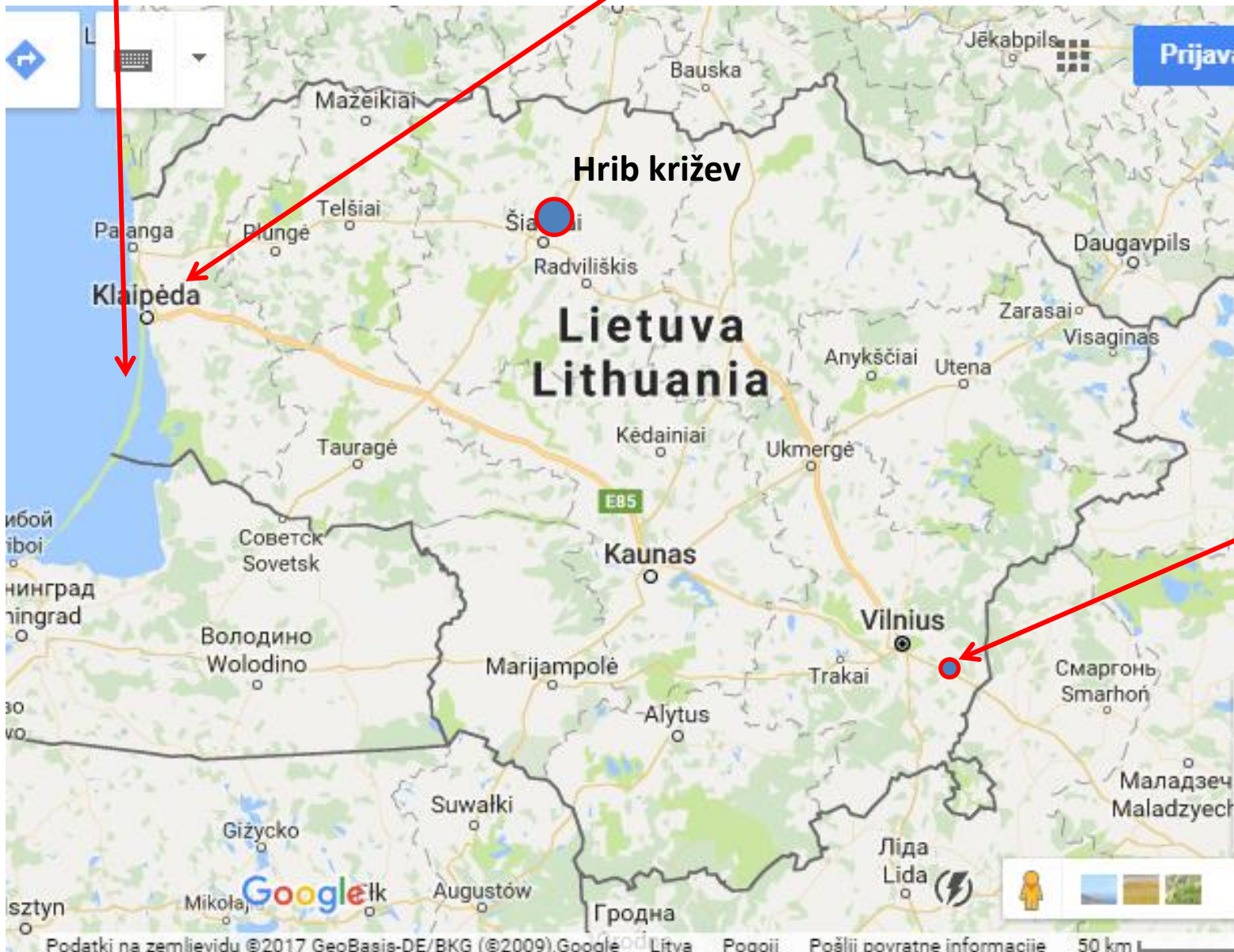
Se še spomniš te fotografije iz javljanja iz Vilne? Svet je resnično majhen. Najina Leja mi je pisala, da je v ozadju na fotki njen znanec Lukas, ki je bil v Sloveniji na izmenjavi študentov preko Erazmusa. Lukas živi v Vilni. V Sloveniji je spoznal tudi tole punco Deniz, ki je doma iz Istanbula. Pa sta se zaljubila. Ni mogel verjeti svojim očem, ko mu je Leja poslala fotko.

Izlet na Hrib križev in na to zeleno črto, kjer je nacionalni park, a le do črne črte, ker je tam meja z Rusijo.

2. bivanje v Litvi od 15. do 18. julija

Litva je po svetu poznana zaradi Hriba križev, krompirja, oljne repice, ki jo gojijo za biodizel in košarke. Najvišji grič **Juozapines kalnas** je visok slabih 293 m.

Tradicionalna litovska juha je šaltibarščiai: to je hladna juha iz kefirja in rdeče pese, ki ji ponavadi dodajo krompir. A nisem imela dovolj kohones, da bi si jo naročila. Matjaža je pa že ob pogledu na barvo streslo. Sem pa pojedla njihove krompirjeve palačinke in še kakšno drugo specialiteto. Sploh pivo 😁 . O tem, kako nama je poskočil holesterol, ne razmišljava, ker sva ga s pivom zatolkla.

Nedelja, 16. julij 2017 – odpraviva se na izlet na Hrib križev ali Kryziu Kalnas. Vreme nama služi na polno. Predvidena dolžina poti – 320 km. Temp. od 22 do 24 stopinj (kot vsak dan). Na soncu je prijetno toplo, ko pa se sonce skrije za oblake, pa občutiš hlad.

Na poti do Hriba križev sva se ustavila pri manjši trgovini, kjer sem se med čakanjem na Matjaža zapletla v pogovor z vaškim pijančkom. Bil je nadevan ko mina, pristopil je do mene, pa me nekaj spraševal. On ni znal angleško, jaz ne litvansko, pa je v ruščini nadaljeval. No, to sem vsaj nekaj razumela 😊. Mi je rekel, da me ni treba bit strah. Pismo, me je bilo strah, da se bo zvrnil name , ko se je tako majal naprej in nazaj. Ampak je bil močnejši od alkohola, saj je ostal na nogah in se odmajal dalje s polno vrečko steklenic na dvorišče hiše, kjer ga je že čakala družčina žejnih.

Na severu Litve se proti nebu vzpenja velikanska skladovnica simbolov krščanstva, ki v višino ne meri več kot deset metrov - Kryziu Kalnas ali Hrib križev ali Grič križev.

Priznam, ob prvem pogledu na ta pukl sem bila malo razočarana, a ko sva začela hoditi po njem, sem videla, da je tega ogromno in da sem mu naredila krivico. Križev je vsako leto več, saj jih ljudje še vedno nosijo.

Hrib križev je očitno tudi obvezen cilj vseh tukajšnjih mladoporočencev in ni nujno, da sta ženin in nevesta rosno mlada.

Če te ne zanima, mirne duše preskoči ta diapozitiv 😊

Prve križe so domačini tu začeli postavljati v prvi polovici 19. stoletja. Po eni od kronik iz leta 1850 naj bi se jih prvih 150 na vzpetini pojavilo po tem, ko je caristični ruski režim krvavo zatrl litovsko vstajo, s križi pa so se tedaj spomnili pogumnih padlih litovskih borcev. Druge razlage trdijo, da je križe začel postavljati oče na željo hudo bolne hčere. A naj bo tako ali drugače, z leti so se križi vse bolj množili. Ko je Stalin po kupčiji s Hitlerjem zasedel baltske republike, jih je bilo že več kot štiristo. Sovjetom so bili takoj trn v peti, saj je z okupacijo, policijskim terorjem in deportacijami v Sibirijo njihovo število skokovito naraščalo. Ker kazni, prepovedi in grožnje niso zalegle, so se večkrat z buldožerji spravili nad »verski fanatizem«, kakor je na tisoče križev označil Nikita Hruščov. Prvič so se rušenja lotili že leta 1961.

Toda vsaka takšna akcija je dosegla ravno nasprotni učinek, saj je čez noč na novo zacvetelo še več križev. Zadnjič so jih poskusili odstraniti leta 1975, razmere pa je umiril šele Mihail Gorbačov, ki ni le odpravil državne sankcije na območju Hriba križev, ampak tudi dovolil, da so tega vpisali med narodne litovske spomenike. Takrat je današnje romarsko središče Litve že poosebljalo boj za litovsko samostojnost in neodvisnost. Če verjamete ali ne, toda kljub vsemu je moralo preteči še kar precej časa, da je Hrib križev dejansko postal katoliško romarsko središče: to se je zgodilo šele 7. septembra 1993, ko ga je obiskal Janez Pavel II. Tudi on je hribu podaril velikanski križ.

Vir: <http://www.delo.si/prosti-cas/potovanja>

In vse to si lahko ogledaš brezplačno.

Še sveži križi, ki jih postavijo na stare, ki so že razpadli in strohneli.

Nekateri križi so prave umetnine.

Pa spet malo litvanskih dobrot. Tukaj je Matjaž prvič poskusil rdečo peso. In preživel 😊. Hrana na krožniku 5,60 €, pivo 2,50 €. Za Matjaža pa kokakola. Mater svojih otrok mora varno pripeljati domov.

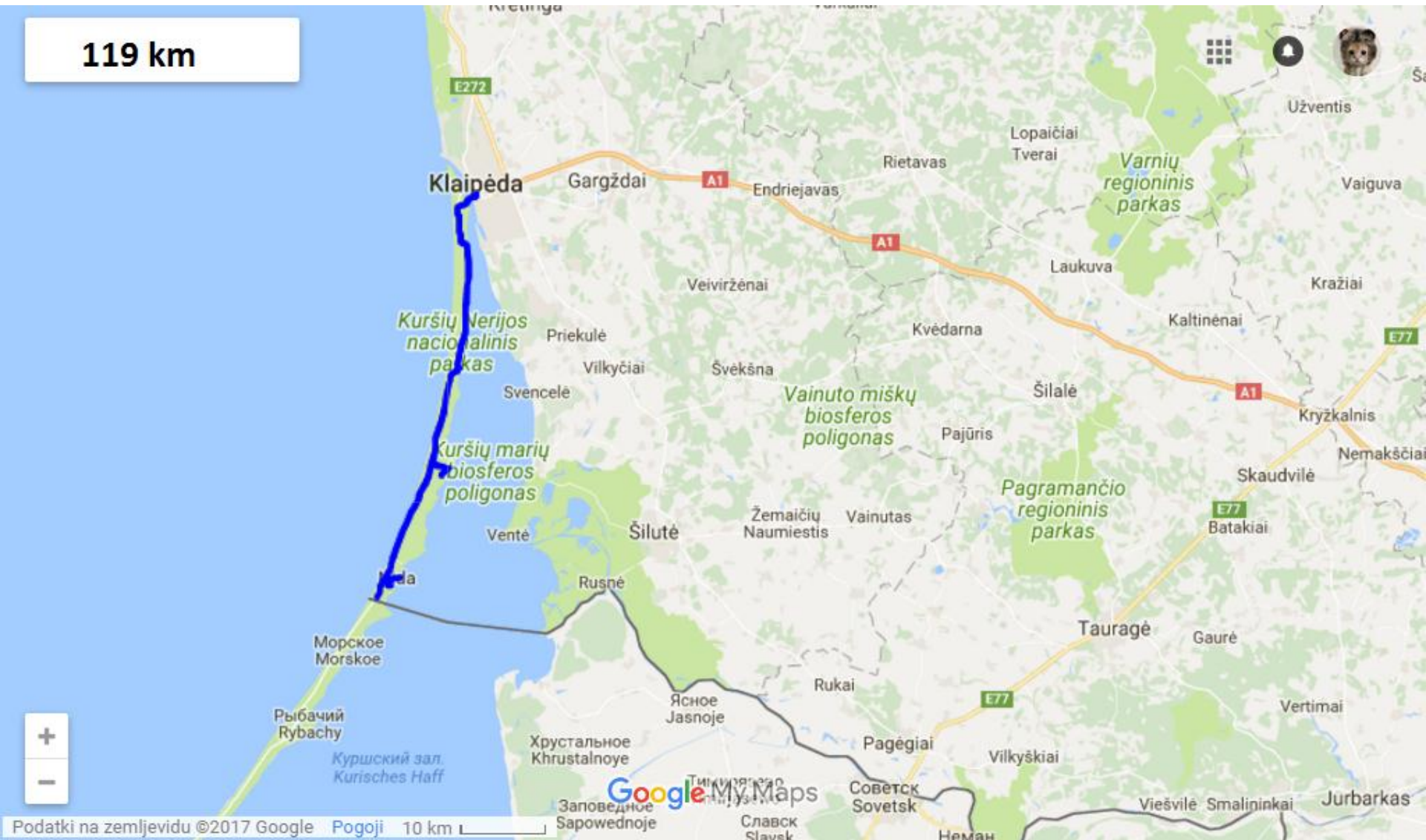
Jata škorcev se veselo podi naokoli, medtem ko midva pijeva kavico ob poti.

Ponedeljek, 17. julij 2017 – izlet v Nacionalni park Kursiu Nerija (rt, ki meji z Rusijo in ni povezan z Litvo po kopnem).

119 km

Pa sva se peljala dobrih 600 m s trajektom. Komaj je trajekt zaštartal, je že bremzal.
Povratna karta za 2 osebi in motor slabe 4 € in pol.

In sva že na drugi strani.

Ker vstopava v Nacionalni park, je seveda treba plačati. Za motor 5 €, za avto 4x več.

Borovci čudovito dišijo.

Kuršių nerija ali Curonian Spit so od leta 1991 nacionalni park. To je pravzaprav ozek pas peska, ki se razteza 97 km vzdolž Baltskega morja, od tega 50 km pripada Litvi, ostali del pa Rusiji. Peljala sva se do meje z Rusijo in nato nazaj.

Zanimive skulpture iz šibja, postavljene sredi morja.

V ozadju peščene sipine, v ospredju pa en bohan.

Če nimaš prevoza, te pripelje taksi.

Sredi sipin se dviga ogromna sončna ura, ki so jo postavili leta 1995. Če dobro pogledaš, vidiš da je vrhnji del druge barve. Leta 1999 je bilo tukaj tako močno neurje, da je zgornji del odlomilo. Tudi danes je močno pihalo. Ne vem, zakaj bi hodil sem na plažo v kopalkah. Nama še oblečenima ni bilo prijetno.

Po legendi je ta pesek nanosila Neringa, deklica velikanka, da bi zaščitila zaliv pred razburkanim morjem in olajšala ulov in življenje ribičem, ki so živeli na tem področju.

Pesek, pesek, pesek ... kamor seže pogled na desno.

Na levo stran pa je drugačen razgled.

Malo sem zagreznil, hahahaha.

Kuku 😊

Peska je toliko, da je treba iz njega tudi kaj narediti.

Na poti nazaj, se je vreme že malo kazilo. A je sonce spet kmalu posijalo.

Sva na poti proti trajektu, v daljavi pa že vidiva najin trenutni domek.

Pred odhodom sva si označila najin apartma, saj nisva imela pojma, kateri balkon je najin. Tukajle, tik nad drevesom. In to je osmo nadstropje. Stavba močno štrli iz podobe mesta, saj je edina tako visoka daleč naokoli.

Pred odhodom je treba še nujno pogledati tudi staro mestno jedro Klaipede.

Ter popiti in pojesti še zadnje litvanske dobrote. Pivo,

gobovo juho in

nujno sem morala poskusiti krompirjeve palačinke. Seveda ni šlo brez mesa 😊, zato sem si jih naročila s slanino. Zelo hrustljivo in polno maščobe. Na kilograme bom pač pazila kdaj drugič. Vse skupaj 23 €, od tega 6,30 za pivo.

Zadnji dan v Litvi. Kakršnakoli podobnost z medijsko znano osebnostjo je zgolj naključna.

V objemu morske deklice.

Namesto mostu ljubezni imajo tukaj kroglo ljubezni.

Pazi, tukaj se sprehajajo pešci s sončnimi očali, ali - kaj za vraga je to.

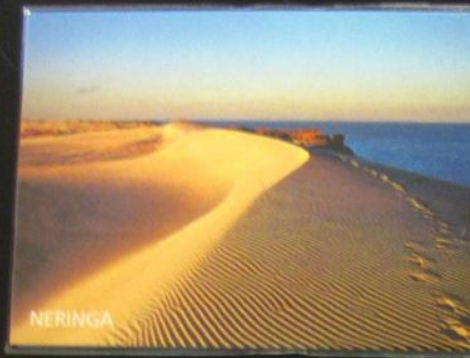

Motorček v garažo, potem pa v torek, 18. julija, na pot v Siguldo v Latvijo (za eno noč) in v sredo, 19. julija, v Talin v Estonijo. V Latvijo se bova še vrnila na poti proti domu.

Tradicionalni spominki – magnetki. Obvezno bo treba kupiti večji hladilnik 😊.

Še nekaj zanimivosti o Litvi - kar tako nametanih

Ko sva v deževnem vremenu prispela v bližino Vilne, so naju fotografirali za potrebe policije. Pa ne kar prvi dan, no!!! Še sreča, da so naju fotkali od spredaj. V Litvi imajo precej kamer po mestih (veliki brat te opazuje povsod) in precej radarjev, omejitev hitrosti na komaj 70 km na cestah, ki so ravne, brez naselja. Po nekaj dneh sva ugotovila, da so radarji, glede na hitrost tukajšnjih voznikov, še kako potrebni, saj so nekateri pravi divjaki. Ogromno je tudi letečih (ne, ni napaka) policajev, ki so precej visoki. Imajo jih tudi na cestah „in the middle of the nowhere“ in sva parkrat bila že resna konkurenca našim bratom Prevc. Kolesarji so skoraj vsi oblečeni v odsevne jopiče. Stara mestna jedra so v večini še vedno tlakovana s tlakovci in kamni, ki so zlizani in zoprni za vožnjo z motorjem.

Kruh – ponudba taka, da te sezuje. Vsak, ki sva ga do sedaj kupila, nama je bil dober. Nekateri so bolj podobni kolaču kot kruhu.

Alkohol – ni da ni, police, police, police alkohola, samo nič po 22. uri ☹️. So nama vzeli pivo, potem pa nisva kupila nobenega, ker nisva več šla po nakupih. Letos sva se odločila, da bova jedla zunaj in sva si ga tam privoščila. Čez komot ga ni. Sinhronizacija filmov – isto sra*** kot na Poljskem. Je pa res, da televizije itak ne gledava. Ni časa.

Sveicieni no Lietuvas, Lilijana in Matjaž.   Prevod: Pozdrav iz Litve, Lilijana in Matjaž.